

VÄRLDEN ÄR FULL AV DUMSKALLAR

Tionde kapitlet – i vilket Zeke får nya arbetsuppgifter och funderar över döden

Vissa dagar var för jävla dåliga. De gick mest ut på att hitta något som distraherade mig så att jag skulle glömma ångesten. Tv kunde jag inte kolla på. Varenda gång jag slog på dumburken kände jag mig personligen förolämpad. Trodde de jävlarna att jag var så in i helvete dum i huvudet att jag ville slösa bort min tid med att sitta och titta på sån jävla skit? Det ena programmet var fan i mig mer korkat än det andra. Fanns det några gränser för människoföraktet man var villig att visa upp? I stället satt jag och läste. Ibland gick hela dagar medan jag bara låg i soffan och plöjde böcker som jag sedan knappt kom ihåg vad fan de handlade om. Jag hade redan gett upp projektet att läsa alla Nobelpristagarna. En del verkade mest vara skit. Dessutom fanns det hur många författare som helst som inte hade fått Nobelpriset men som var lika bra för det. De var fan nästan fler om man tänkte efter. Man kunde undra hur kommittén hade resonerat ibland. Först och främst varför Strindberg inte fått priset men det kanske var förståeligt. De hatade väl honom allihop och han dem. Men Zola då? Proust hade väl dött för ung och Kafka också. Greene hade väl till slut blivit känd för att vara författaren som inte fått Nobelpriset. Men han var bra. Det var Moberg också och Simenon. Han var jävligt bra men det var det ingen som ville begripa bara för att han skrev så många böcker och dessutom trodde folk att han bara hade skrivit deckare. Men den gubben hade skrivit hur många bra böcker som helst. Andra författare visste det. Tranströmer nämnde Simenon i en av sina dikter. Hemingway hade nämnt honom hade jag för mig och André Gide sa att Simenon var hans favoritförfattare. Fast om Kawabata inte fått Nobelpriset hade jag aldrig läst honom och det hade varit synd.

På måndagen var jag ett vrak. Jag hade haft svårt att komma till ro på söndagskvällen, dels för att jag inte hade gått och lagt mig i tid på lördagen och sedan sovit alldeles för länge på söndagen, dels för att jag alltid var stirrig på söndagar. Ensamheten kändes värst då av någon anledning. På söndagar skulle man äta söndagsmiddag, stek med ättiksgurka eller gelé, göra en utflykt, ta en promenad eller åka till IKEA. Man skulle älska på morgonen, hälsa på svärföräldrar och äta kvällsmat framför Sportspegeln. Vad man inte skulle göra var att gå omkring i sovkalsingar hela dagen, glömma att borsta tänderna, leva på fil och mackor och försöka hantera sin ångest genom att spela luftgitarr till *Blues i bly* med Peps Persson. Förutom att jag somnade alldeles för sent så var jag uppe och örlade även denna natt. Nu fick

jag för mig att det var någon annan som egentligen skulle sova i min säng och att jag inte hade där att göra. Jag satt i flera minuter på sängkanten och stirrade ner i golvet och försökte få situationen klar för mig. Jag vågade inte lägga mig, men var alldeles för trött för att gå upp. Vad jag inte fattade var vem den där personen var som skulle sova i min säng och varför han inte dök upp någon gång. Till slut bestämde jag mig för att lägga mig och sova så länge. De fick väl bli förbannade om de ville.

– Det är fan min säng, tänkte jag. Jag gör vad jag vill här.

PG stod för presenningar. Killarna som jobbade med detta höll till i andra änden av det enorma magasinet än där jag hållit till innan och de hade eget fikarum så jag kände dem inte. Någon gång hade jag skymtat dem där de kom körande i sina truckar. De var tre stycken. En som protesterade när de andra sa att han var arbetsledare, men det var han. Han hade ett litet kontor där han mödosamt fyllde i papper någon gång varje dag. Den andre var en kille bara några år äldre än jag med blonderat hår och ring i örat. Den tredje var en gubbe som såg ut att ha passerat sextio. Han ägnade dagarna åt att lossa lastpallar från godsvagnar och sedan sortera dem i högar. Det fanns fyra kategorier. Skräppallar som skulle slängas, söndriga pallar som skulle lagas, hela pallar och hela och fina pallar. De som såg nya ut, som ännu var ljusa i träet. Det där med pallar var viktigt. De var dyra och det gällde att hålla koll på pallkontot. Varje gång man skickade iväg något eller fick hem något så bokförde man antalet pallar. De var till och med stöldbegärliga. Gubben, som aldrig kallades något annat än Stjärnan, förklarade att för bara några månader sedan hade de haft en provanställd som stulit pallar efter arbetstid och sålt vidare. Idioten åkte såklart fast och fick sparken.

– Han hade en jävla tur att de var hyggliga och inte polisanmälde den jäveln, sa Stjärnan.

Ändå hade det svinet mage att begära ett betyg på att han jobbat här.

Stjärnan förklarade också varför han skiljde på hela pallar och snygga pallar.

– De som är fina, de behåller vi här. De fula skickar vi iväg.

Jag fattade inte poängen med det. Men det gav ju honom något att göra. Människan kunde hitta mening i vad fan som helst. Det spelade egentligen ingen roll vad det var, bara det fick en att tro att man gjorde något betydelsefullt. Det var en känsla jag aldrig haft.

Men det var med presenningar, PG, jag skulle jobba. Vad det handlade om var presenningar som täckt öppna godsvagnar som gått med grejor ner till kontinenten och som returnerades till Sverige. De låg invräkta i godsvagnar, huller om buller, och det var vårt jobb att lossa dem och sortera dem i storleksordning på pallar. Man måste använda truck för att få ut dem ur vagnarna. De vägde så in i helvete. Eftersom jag inte kunde köra truck var mitt jobb att gå på

golvet och ta emot de ihopknölade byltena och maka ihop dem i två någorlunda stabila högar på varje pall. Även om truckgafflarna tog det mesta av vikten så jag slapp lyfta skiten var det ändå tungt arbete. Tim, som han med ringen och det blonderade håret hette och som jag mest jobbade med, var grym på att köra truck, men det fanns ändå gränser för precisionen han kunde ha när han sänkte ner en presenning. Så jag fick rycka och slita och trycka och maka till de blytung grejorna. När staplarna var cirka en och en halv meter höga så började vi på en ny pall. För att skiten inte skulle rasa vid transport slog man ett par spännband över högen och ner under pallen. Det var det värsta de andra visste så det jobbet fick jag göra. Allt som krävde att man gick ur trucken hatade bossen och Tim. För dem spelade det ingen roll vad de lossade eller lastade. Skit samma vad som låg på gafflarna, men om de skulle behöva stiga ur för att göra något så var det ”ett jävla negerjobb”. Tydligen var det jag som var ”negern” men det hade jag inget emot. Även om jag hellre kallade skitgöra för drängajobb. När jag gick och bandade pallarna fick jag vara för mig själv. Det var skönast. Jag fördrev tiden med att sjunga:

- Jag får jobba för en och tjugofem och jag längtar, längtar hem när jag tänker på min lilla vän, men jag får jobba för en och tjugofem.

En och tjugofem i minuten. Det stämde nästan på öret.

På rasterna satt vi i ett minimalt fikarum och lyssnade på radio och snackade fotboll och hur tradigt det var att slita med PG. Jag sa inget om ingen frågade något. Det var en trist tillvaro men man överlevde.

- Börjar du bli trött på PG nu då, frågade dem efter lite drygt en vecka.

- Det är kanske inte det roligaste jobbet jag haft.

- Tänk då på oss. Vi har hållit på med det här i ett och ett halvt år. Vi var trötta på det efter ett halvår.

Själv höll jag på att spy på det efter en vecka. Det här var tåliga killar. Eller också var det jag som var tråkig. Det var ju en gammal sanning att det bara var tråkiga personer som blev uttråkade.

- Vad gör du annars då?

- Egentligen är jag utbildad journalist, men det finns inga jobb.

- Journalist. Fy fan. Det var inte dåligt. Har du gått någon sån där journalisthögskola då?

- Jo, det har jag ju.

- Hade inte det varit något för dig Tim?

- Nä, fy fan. Jag skulle tusen gånger hellre jobba med PG än läsa vidare.

- Men om du har läst vidare, vad gör du då här ute? Du ska ju sitta där inne med dom på kontoret.

Det var alltid ”dom” på kontoret. Bernard var också en av ”dom”. Fast han hade börjat i företaget som springpåg när han var fjorton. Sedan hade han jobbat på magasinet, börjat köra lastbil och till slut hamnat som arbetsledare. I samma stund som han klev ur förarhytten och satte sig på skrivbordsstolen var han inte längre en arbetskamrat för de andra. Nu var han en av ”dom”, vilket i princip betydde att han var en skitstövel. Det blev inte heller bättre av att han visste hur allt mygel och skit gick till. Det verkade nästan som om han var hatad av vissa. De gillade inte att det helt plötsligt var hans jobb att tala om för dem var de skulle köra. Det var ständiga bråk med några av chaufförerna. Med gubbarna på magasinet hade han inte så mycket att göra så de verkade inte ha några problem med honom. Men han var fortfarande en av ”dom”.

Det var skönt att sitta och värma sig i fikarummet. Ute var det kallt och det blåste snålt som fan på bryggan. Kläderna jag hade fått var lite för små och blixtlåset i gylfen var sönder så jag fick sätta två säkerhetsnålar för att hålla paketet på plats. Jag vet inte om det verkligen var så men det kändes som om det blåste rakt in på pungen. En kall vind på pungen, det var inte precis vad man önskade sig. Jag var lite rädd för det ända sedan en kille i klassen på gymnasiet berättat om hur han en gång pissat utomhus mitt i vintern. Det hade varit ovanligt kallt, inte den vanliga skånska slaskvintern med två plusgrader och regn, utan riktig vinter. Kanske hade han lekt för mycket med att försöka skriva sitt namn i snön med strålen. Hur som helst så fick han så jävla ont i pungen när han väl kom in i värmen att han fick lägga sig utan kalsonger och sära på benen så att kulorna kunde ligga fritt. Ingenting fick nudda dem för de var så ömma att han nästan skrek bara något rörde vid dem. Självklart borde jag ha gått in och bett om andra kläder men jag ville inte vara till besvär. Dessutom räknade jag med att sluta vilken dag som helst. De andra hade fodrade vinterjackor men jag gick omkring i en tunn jävla jacka i bävernylon, med två tröjor under. Skåp i omklädningsrummet hade jag åtminstone fått så jag slapp cykla omkring i för korta jobbarbyxor på stan. När dagen var slut, och den stunden tycktes aldrig komma när man stod och slet i de förbannade presenningarna, gick jag genom hela magasinet medan de andra körde i sina truckar. Vanligtvis gick jag in i tvättrummet för att vaska händerna. De hade en sån där härligt kornig tvål för ”grovt nedsmutsade händer” som gjorde att huden blev mjuk och luktade citron. I omklädningsrummet brukade jag alltid träffa samma två chaufförer, Sonny Kilogram och Amerikanaren. Det var öknamn och inga smeknamn så de flesta sa bara så om dem och inte till dem. De stod alltid och tjafsade när jag kom in.

– Fan vad du är rolig, Sonny. Du är nog roligast på det här stället.

– Ah nä, det är du som är roligast Fredrik.

– Nä, du är roligast Sonny. Du är jätterolig.

– Nä, det är allt du som är roligast Fredrik.

– Nä. Sonny, du är...

De var inte ett jävla dugg roliga någon av dem. Annars var det inget större fel på dem. De verkade schyssta.

– Där har vi ju Stora stygga vargen.

– Har du fångat några grisar idag?

Som sagt, de var inte ett jävla dugg roliga.

När jag kom hem satte jag på en platta, gjorde i ordning en kopp te och satte mig med en bok. Sen somnade jag i soffan och vaknade med känslan av att vara totalt värdelös. En odugling som slösade bort sitt liv och den lilla begåvning jag ändå hade fått. Jag tänkte att jag borde göra något meningsfullt, men jag visste inte vad det var. Allt kändes futtigt. Jag var inte gammal. Snarare ung. Om det ville sig kunde jag leva i femtio sextio år till. Ändå tänkte jag på döden. På min begravning. Varje människa, inbillade jag mig, ville känna att hennes liv betytt något. Vem skulle sakna mig? Morsan var död. Farsan hade jag inte sett sedan skilsmässan och kunde knappt påminna mig om hur han såg ut. Jag var väl ungefär så gammal nu som han hade varit när han stack. Eller om han blev utkastad, jag vet inte. En dag var han borta. Jag hade inte börjat skolan än. Det blev tomt och tyst i huset. Sedan vande jag mig vid att han inte var där. Morsan pratade aldrig om honom. Inte syrran heller. Om de som kände honom bättre än jag, som levt med honom längre, aldrig nämnde honom och inte verkade sakna honom, varför skulle då jag göra det? Jag bestämde mig för att inte sakna honom. Det verkade ju inte som om han saknade mig. Jag mindes att han hade polisonger. Det var sjuttioal. Jag mindes att han hade håriga ben, gula kalsonger med blå kronor och en likadan t-tröja. Fransiga jeansshorts och svarta tofflor som klapprade mot asfalten när vi gick till kiosken och köpte glass. Men hans ansikte var svårare att se. Det var strängt på något sätt, allvarligt. Man fick tacka artigt för glassen och äta så att den inte rann och kladdade ner fingrarna för då kunde han bli arg. Antagligen skulle det inte vara så svårt att leta upp honom. I alla fall om han bodde kvar i Sverige och inte hade bytt namn. Fast i så fall var det ju lika lätt för honom att leta upp mig. Jag sket i honom.

Helst ville jag dö på sommaren. Jag visste inte riktigt varför. Kanske för att de skulle kunna sjunga *I denna ljuva sommartid* på begravningen. Det var en av de vackraste psalmerna. Den och *Blott en dag* ville jag att de skulle sjunga. Sedan kunde de göra vad de ville med mig. Vad brydde jag mig om det? På morsans begravning hade vi sjungit *Blott en dag*. Fram till dess

gick allt bra. Jag menar att jag lyckades hålla tårarna tillbaka. Men då gick det inte längre. Syrran satt bredvid mig när jag vek mig framåt och började hulka så att hela kroppen skakade. Jag tror att hon tyckte synd om mig men skämdes nog mest för att min gråt hördes så högt. Hon hade alltid skämts för mig. Inför sina kompisar när vi var små, inför pojkvänner och senare inför sin amerikanske man. Han var med på begravningen. De hade flugit från Santa Fe i New Mexico. Han pratade om att morsan var hos Gud och att vi borde söka tröst i den tanken. Vad för slags tröst gav det mig? För det första visste vi inte ett jävla dugg om det. Det enda jag visste var att hon hade plågats och lidit varje dag i flera år tills cancer långsamt ätit upp henne inifrån och att hon hade bitt till denne Gud att hon skulle få lov att somna in och dö men sedan vaknat och insett att hon var kvar här i helvetet. Om nu Gud ville ha henne hos sig, varför drog den jäveln ut på det? Dessutom kunde jag inte begripa varför han behövde henne mer än jag gjorde. Nej, den där amerikanen borde hålla truten, men det vågade jag ju inte säga. Han var nog en bra karl egentligen. Men syrran skämdes för mig. Hon skämdes för att jag inte hade något fast jobb, för att jag inte hade några pengar, för att jag var ovårdad och bodde i ett råtthål. Det var väl därför jag aldrig blivit bjuden till deras hem i Santa Fe. De levde ett annat liv än mitt. De var framgångsrika. Vackra. De visste vad de ville och hur de skulle få det. Min syster behövde inte mig. Men jag hoppades att hon skulle komma och sjunga *Blott en dag* på min begravning.